ECLI:LV:AT:2026:0217.11210085417.5.L

Lieta Nr. 11210085417, SKK-172/2026

Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 17. februārī

Senāts šādā sastāvā: senatori Māris Leja, Sandra Kaija, Inguna Radzeviča,

iepazinies ar apsūdzētā /Persona A/ aizstāvja zvērināta advokāta Andreja Ādamsona kasācijas sūdzībupar Zemgales apgabaltiesas 2025. gada 9. oktobra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Aizstāvis kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai.

Pamatojot kasācijas sūdzībā izteikto lūgumu, aizstāvis norādījis, ka tiesa ir pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 511. panta otrās daļas un 564. panta ceturtās daļas pārkāpumus, jo nepamatoti konstatējusi, ka apsūdzētais ir vadījis kravas transportlīdzekli, nenodrošinot pareizu kravas izvietošanu un nostiprināšanu, kā rezultātā krava izkrita uz ceļa braucamās daļas, izraisot ceļu satiksmes negadījumu, kurā personai nodarīts vidēja smaguma miesas bojājums (Krimināllikuma 260. panta otrā daļa).

Tiesa nav izvērtējusi apsūdzētā norādīto kravas izkrišanas cēloni – kravas iepakojuma saplīšanu slēpta defekta dēļ –, ko apsūdzētais nav varējis paredzēt un laikus novērst. Vienlaikus tiesa nav motivējusi savu atzinumu, ka iepakojums saplīsa brīdī, kad krava līkumā sasvērās un krita no platformas.

Atzīstot, ka apsūdzētais nepareizi izvietojis un nostiprinājis kravu tādēļ, ka nebija nodrošinājis kravas atbalstu pret kravas telpas priekšējo bortu, tiesa nav ņēmusi vērā, ka atbilstoši Ministru kabineta noteikumu Nr. 166 „Noteikumi par gabalkravu izvietošanu un nostiprināšanu autopārvadājumos” (turpmāk – MK Noteikumi Nr. 166) 19. un 21. punktam šāds atbalsts nav obligāts, jo īpaši, ja kravas telpai šāda borta nav.

Tiesa arī nemotivēti atzinusi, ka kravas stiprināšanai bija jāizmanto lielāks siksnu (saišu) skaits, jo nolēmumā nav norādīts, ar kādiem pierādījumiem konstatēts faktiski izmantoto siksnu skaits – izmeklēšanā tās netika ne saskaitītas, ne izņemtas. Turklāt tiesa nepamatoti atzinusi, ka kravas svaram nav nozīmes, lai gan liecinieka /Persona B/ liecībās ietvertie aprēķini ir pamatoti ar kravas svaru. Liecinieks /Persona B/ liecībās arī norādījis, ka aprēķinos nav ņēmis vērā priekšējā borta stiprību, taču tiesa savu secinājumu nepamatoti ir balstījusi arī uz šo apstākli.

Tiesa nav atspēkojusi aizstāvja apelācijas sūdzībā norādītos argumentus par nepieļaujamību pierādīšanā izmantot /Persona C/ aptaujas laikā sniegtās liecības un līdz ar to nepamatoti apsūdzētā vainīguma pamatošanai ir izmatojusi šo pierādījumu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Saskaņā ar šī panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi aizstāvja apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, kas atkārtoti kasācijas sūdzībā.

Apelācijas instances tiesa motivēti noraidījusi apsūdzētā /Persona A/ versiju, ka kravasizkrišanas cēlonis bija kravas iepakojuma saplīšana, ko viņš nevarēja paredzēt un laikus novērst, atzīstot, ka negadījuma cēlonis bija nepareiza kravas nostiprināšana.

Pārbaudot lietā esošos pierādījumus, tajā skaitā Ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolam pievienotajā fototabulā ietvertās ziņas par faktiem, apelācijas instances tiesa pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumam, ka tie neapstiprina aizstāvības pozīciju, ka lietā nav pierādījumu par to, ka kāds no kravas iepakojumiem ir saplīsis pirms kravas izkrišanas.

No lietā esošajiem fotoattēliem pirmās instances tiesa konstatējusi, ka daļa kravā esošo palešu pēc negadījuma atradās piekabē. Turklāt tiesa atzinusi par ticamu uzreiz pēc ceļu satiksmes negadījuma apsūdzētā paskaidrojumā norādīto, ka, braucot līkumā, krava sasvērās, nostiprinājuma saites neizturēja un krava izbira, savukārt vēlāk sniegtās liecības, ka krava izkrita tādēļ, ka plīsa iepakojums, atzinusi par apsūdzētā aizstāvības pozīciju, lai mazinātu savu atbildību un izvairītos no soda.

Apelācijas instances tiesa, noraidot aizstāvības pozīciju, nolēmumu pamatojusi arī ar liecinieka /Persona B/ – sertificēta drošības padomnieka bīstamo kravu pārvadājumu jomā – liecībām, kurš, izvērtējis lietā esošos fotoattēlus, norādījis, ka kravas izkrišanas iemesls bija nepietiekams nostiprināšanas saišu (siksnu) skaits. Turklāt liecinieks vērsis uzmanību uz attēlos redzamo, ka saišu stiprinājums bija sarūsējis.

Pretēji kasācijas sūdzības norādītajam apelācijas instances tiesa ir konstatējusi gan kravas stiprinājumu (saišu) faktisko skaitu, gan nepieciešamo skaitu, un pamatojusi savus atzinumus par kļūdām kravas nostiprināšanā. Apelācijas instances tiesa atzinusi par pamatotu pirmās instances tiesas secinājumu par nepieciešamību izmantot vairāk saišu, proti, 19 saites, nevis 14 saites, kas tika izmantotas faktiski, jo krava bija izgatavota no svaigi zāģētiem kokiem ar lielāku mitrumu un attiecīgi lielāku svaru.

Apelācijas instances tiesa nolēmumu pamatojusi arī ar liecinieka /Persona B/ liecībām par to, ka kravas automašīnai nebija sānu bortu, pret kuriem būtu atbalstīta krava, un priekšējā borta, kas ir svarīgs kravas stiprināšanai. Pārbaudot pirmās instances tiesas spriedumā minētos attēlus no Ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolam pievienotās fototabulas, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa pamatoti ir konstatējusi, ka: 1) krava nebija nostiprināta pret kravas telpas priekšējo bortu; 2) nebija nostiprinošās ierīces; 3) krava nebija nostiprināta ar saitēm, kas notur kravu pret pārvietošanos autotransporta kustības garenvirzienā; 4) kravas augšējie iepakojumi ar saitēm nostiprināti pa vidu, nevis iepakojuma malām; 5) kravai nebija sānu balstu. Ievērojot minēto, tiesa spriedumā norādīja, ka apsūdzētais nebija izpildījis MK Noteikumu Nr. 166 4.3, 5., 6., 7., 16.,19., 21. un 22. punktu prasības.

Pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa nav atzinusi, ka kravas svaram nav nozīmes, bet norādījusi, ka tas, ka netika veikts pētījums precīza kravas svara noteikšanai, neietekmē citu pierādījumu vērtējumu, pamatojot pierādīšanas priekšmetā ietilpstošo apstākļu esību vai neesību.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka kasācijas sūdzības argumenti šajā daļā pēc būtības ir vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību šajā daļā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta otrās daļas 2. punktu tiesa var atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību, ja, izvērtējot kasācijas sūdzībā vai protestā minētos argumentus, nerodas šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi jautājumu par /Persona C/ aptaujas laikā sniegto liecību pieļaujamību un atzinusi tās par pieļaujamām. Tiesai nav radušās šaubas par to, ka aptauja tika veikta ar liecinieku /Persona C/.

Turklāt apelācijas instances tiesa ir atzinusi, ka /Persona C/ veiktie kravas svara aprēķini, pamatojoties uz viņam nodotajām kravas pavadzīmēm, ir aptuveni, nav vienīgais un izšķirošais pierādījums apsūdzētā vainīguma pamatošanai un vērtēti kopsakarā ar citiem esošajiem pierādījumiem.

Ievērojot minēto, Senātam šajā daļā nerodas šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību šajā daļā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta otrās daļas 2. punktu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.[1] panta pirmo daļu un otrās daļas 2. punktu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

M. Leja S. Kaija I. Radzeviča